

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. Велико Търново, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Йордан Воденичаров

при участието на секретаря Силвия М. Тодорова
като разглежда докладваното от Йордан Воденичаров Търговско дело № 20224100900077 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид:

Ищецът НАП –гр.София/ представляваща държавата на основание чл.10, ал.1, т.15 на ЗНАП/ чрез директора си твърди в исковата молба , че по силата на решение № 69/30.12.2021 г. по т.д. № 136/2021 г. на ВТОС е обявена неплатежоспособността на „Консултинг-3“ ЕООД , с ЕИК 828058896, със седалище и адрес на управление : гр.В.Търново, ул.“Братя Миладинови“ № 15 и е открито производство по несъстоятелност на дружеството.

Синдикът е изготвил и обявил в Търговския регистър под № 20220331095906 по партидата му списък на приети вземания на неговите кредитори , в който са включени, но като непривилегировани поради незачетена поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ, предявените с молба от 03.02.2022 г. в срока по чл. 685, ал.1 ТЗ публични вземания в общ размер на 256 434,60 лева, от които: главници- 134 316,98 лева и законни мораторни лихви – 122 117,62 лева , обезпечени чрез наложен запор по реда на ДОПК върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити , вложени вещи в трезори , както и суми , предоставени на доверително управление с постановление на публичен изпълнител при ТД на НАП В.Търново изх. С18000-022-0035740/ 04.06.2018 г. , вписан по реда на Закона за особените залози в ЦРОЗ по партидата на длъжника под № 2022011402838.

В срока по чл.690, ал.1 ТЗ е подадено възражение за промяна на удовлетворителната поредност/ зачитане на правото на предпочтително удовлетворяване/ , което е оставено без положителен резултат, тъй-като с определение № 84/28.04.2022 г. съдът по несъстоятелността го е оставил без уважение по реда на чл. 692, ал.4, изр.2-ро, вр. с ал.3 ТЗ.

Предвид горетвърдяното , моли съдът да постанови решение , с което да приеме за установено , че така приетите публични вземания се ползват с право на предпочтително удовлетворение по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ.

В с.з. чрез процесуалния си представител , ищецът поддържа предявения иск.

Ответникът уведомен по реда на чл.50, ал.2 ГПК не се представлява и не е изразил становище по делото.

Синдикът изразява становище за недопустимост, а евентуално – за неоснователност на предявения иск с възражения, че нормите на чл.694 ТЗ не предвиждат да се предявяват иски за установяване на привилегии, което може да става само по общия исков ред, а обезпечителният заповест не създава в полза на държавата привилегията по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ, тъй-като вписването му в ЦРОЗ е станало след датата на съдебното решение за откритие на производството по несъстоятелност, а отделно от това е практически безсмислен, тъй-като няма друг кредитор с по висок ред на удовлетворяване от този по чл.722, ал.1, т.6 ТЗ.

Съдът след като обсъди доводите на ищеца и синдика като задължителен участник в това особено исково производство, приема за установено и обосновава следните правни изводи:

Предявен е по реда на чл. 694, ал.2, т.1 на ТЗ иск за установяване на привилегия на публични вземания в приложното поле на чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ.

Искът е допустим, доколкото почива на твърдения и констатация за: а/ приети в пълен обем публични вземания в съставен от синдика по реда на чл. 686, ал.1 ТЗ и обявен по реда на чл.689 ТЗ списък, в който не е отбелязано, че притежават привилегията/ правото на предпочтително удовлетворение/, заявена да произтича от постановена по реда на ДОПК и вписана по реда на ЗОЗ обезпечителна мярка във вид на наложен заповест- факти, представени като запълващи предпоставките от хипотезата на горепосочената законова правна норма, т.е. същата/ обезпечителната мярка като привилегия / не е включена / не е зачетена като съществуваща / в обхвата на индивидуализацията на вземанията; б/ подаденото в тази юридическа връзка възражение по реда на чл.690, ал.1 ТЗ е оставено без уважение от съда по реда на чл. 692, ал.4, изр.2-ро ТЗ.

Щом по съдебен ред може да се оспори обезпечението или привилегията на/към дадено вземане на кредитор по несъстоятелността- чл. 726, ал.2, вр. с ал.1 ТЗ, то е логически очевидно, че понятийния израз: „установяване съществуването на неприето вземане“ следва да се тълкува разширително в смисъл, че неприемането може да обхваща както самото вземане, така и обезпечението или привилегията, което или която съответният правен субект претендиращ да е кредитор настоява да са негова принадлежност, понеже тя/ принадлежността/ е неделим елемент от индивидуалното му изпълнително битие – чл. 99, ал.2 ЗЗД, чл.686, т.1 ТЗ.

Фактите – предмет на изложените в исковата молба и становището на синдика твърдения са безспорни и официално документирани, поради което е ненужно да се преповтарят.

Искът е неоснователен.

По начало обезпечителните мерки заповест и възбрана обслужват изпълнителните способности на принуда и за разлика от залога и ипотеката не пораждат *право на предпочтително удовлетворение / привилегия /*, нито с а правопрепятстващ факт за останалите кредитори да се присъединяват и да налагат заповести или възбрани, или да искат изпълнение върху това имущество.

Легалната им цел е да осигурят съхранението на конкретните вещи в имуществото на длъжника, за да може евентуално да се удовлетвори кредитора/ вискателя след осребряването им, като ако първият се разпорежи с тях след налагането на мерките, това разпореждане ще повлече относителна недействителност спрямо втория / все едно не се е случило / – чл.452 ГПК, чл.133 ЗЗД, чл.206 ДОПК.

Текстът на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, обаче, като че ли се отклонява от тези класически от гледище на традицията и правната логика, положения, защото съдържа норма, която предвижда, че „при извършване на разпределението на осребреното имущество,

вземанията , обезпечени със залог или ипотека / същинските вещни обезпечения / *или със запор или възбрана* / които не са обезпечения , а обезпечителни процесуални мерки/ , *вписани по реда на Закона за особените залози* се изплащат в първа поредност - от получената сума при реализацията на обезпечението“.

В доктрината е общоприето , че разпоредбата в разглежданата ѝ част подлежи на поправително тълкуване.

Според нормата на чл. 638, ал.1 ТЗ с открийе на производството по несъстоятелност се спират изпълнителните производства срещу имуществото, включено в масата на несъстоятелността , с *изключение на* имуществата по чл.193 ДОПК. Посочените текстове на закона съдържат норми / чл.638, ал.1 ТЗ, чл.193 ал.1, ал.2, ал.3, ал.4 ДОПК/ , които категорично и безспорно уреждат преимуществено принудително изпълнение на публични вземания по реда на ДОПК спрямо вземанията на частните кредитори , което може да продължи и след открийе на производството по несъстоятелност на длъжника , **но в срок до 6 месеца** , ако са изпълнени съответните изисквания.

Текстът на чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ е остарял , тъй-като след обнародването на тази му редакция в ДВ . бр.105/2005 г. са приети изменения в ЗОЗ /обн.ДВ. бр. 108/2007 г./, с които е била създадена т.11 в чл.26, ал.3, предвиждаща , че на вписване по реда на ЗОЗ подлежат запора и възбраната наложени по реда на ДОПК.

Впоследствие точката е отпаднала , като вписването на възбрани по реда на ЗОЗ вече е *недопустимо*/ което означава, че няма как да се извърши привилегировано удовлетворяване на публично вземане , скрепено с въпросната обезпечителна мярка/ , докато вписването на запори, въпреки това остава допустимо по смисъла на чл. 26, ал.3, т.1 и т.2 ЗОЗ.

Вписването на запора в ЦРОЗ цели да осигури действието му спрямо заложен кредитор, когато двамата обезпечени кредитори са в положение да се конкурират, по причина , че предмет на запора и залога е една и съща вещь или вземане. Това е така, защото , ако запорът наложен по реда на ГПК или ДОПК не се впише в ЦРОЗ, то той би бил непротивопоставим на заложния кредитор, вписал особен залог, независимо от обстоятелството , че налагането на обезпечителната мярка е в по ранен момент от вписването на залога.

Затова под действие на вписания запор тук се разбира *не осигуряване* на привилегия , а осигуряване на относителна недействителност на последващо извършване от длъжника на разпореждане с вещта или вземането чрез учредяване върху тях на особен залог/ чл.452 ГПК, чл.206 ДОПК/, в която връзка възпрепятства заложния кредитор да впише пристъпване към изпълнение /чл. 32, ал.7 ЗОС/.

Нито в текстовете на чл.136 ЗЗД, нито в тези на чл.194 ДОПК може да се открие норма , според която вземания, обезпечени с възбрана или запор да се ползват с право на предпочитително удовлетворение пред останалите, което показва смущаващо несъответствие на разглежданата част от текста на чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ с тях, и нещо повече дори- пряко противоречие с нормата на чл. 194, ал.3, вр. с ал.1 ДОПК, която урежда привилегия само в полза на кредиторите , чийто вземания са обезпечени със залог, ипотека и право на задържане да ги удовлетворят преди публичните. Щом самият ДОПК не предвижда привилегия за тях като скрепени с обезпечителна мярка запор пред правото на задържане на частен кредитор , недопустимо е такава привилегия да се урежда от друг закон / ТЗ/ , тъй-като при събирането им най-напред се прилагат разпоредбите на първия закон. След като е очевидно , че публично вземане , за което е наложена обезпечителна мярка запор не е привилегировано по ДОПК, такова каквото е на един заложен кредитор, то по аргумент от по силното основание , това вземане не може да се ползва с особена привилегия от първи ред и когато удовлетворяването му става след изтичане на шестмесечния срок по чл.193, ал.4 ДОПК чрез осребряване на имущество – предмет на запора, в производство по несъстоятелност. Мощен аргумент в подкрепа на горния извод е разпоредбата на чл.724 ТЗ

, която се занимава с разпределението на продажната цена на заложена или ипотekiрана вещ, *но не и с възбранена или заповорирана*.

Щом средствата получени при продажбата на имущество – предмет на наложена обезпечителна мярка заповор са недостатъчни да удовлетворят изцяло публичното вземане по реда на индивидуалното публично изпълнение, остатъчното му удовлетворяване става по общия ред – чл.193, ал.2 ДОПК. Ясно е законодателното разрешение, а то е, че публичният вискател /държавата, общината / се превръща в хирографарен кредитор.

. Единственият смисъл в текста на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ да е въведена възможност за удовлетворяване на вземания/ в разглеждания случай- публични / от първи ред, за които е наложена обезпечителна мярка заповор, вписан по реда на ЗОЗ е да се *укаже връзката* с допуснатото от закона продължаване на изпълнението им по реда на ДОПК, но само за срок до 6 месеца, считано от датата на открИ.е на производството по несъстоятелност, т.е. първото производство преодолява второто за този срок. Ако обаче имуществото, върху което е наложен заповор се освободи от индивидуалното публичното изпълнение, т.е. не бъде осребрено в 6 месечния срок по реда на ДОПК, съответно се включи/ предаде на синдика / в масата на несъстоятелността и впоследствие бъде осребрено по реда на универсалното принудително изпълнение, възможност за удовлетворяване от първи ред по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ не може да има. Извън уредената с нормата на чл.722, ал.1, т.6 ТЗ привилегия за удовлетворяване на публичните вземания, друга по предна привилегия / несвързана с реалните обезпечения залог и ипотека, както и с правото на задържане / е абсурдно законодателят да въвежда.

Дори да не би се приело развитото по-горе поправително тълкуване на разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ в съответната й част с всичките му изложени в тази връзка аргументи и изводи, искът пак се явява неоснователен. Това е така, защото вписването на обезпечителна заповор по реда на ЗОЗ е извършено след датата на открИ.е на производството по несъстоятелност, а изискването на закона, за да възникне за вземания „обезпечени със заповор“ привилегия, т.е. да са противопоставими на кредиторите на несъстоятелността е вписването да е преди горната дата – аргументи от чл. 638, ал.4, изр.2-ро ТЗ, чл.12, ал.2 ЗОЗ.

По изложените съображения предявеният иск търпи процесуална съдба на отрицание и отхвърляне като неоснователен.

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 694, ал.2, т.1 и на основание чл.722, ал.1, т.1 ТЗ на ТЗ от **НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ПО ПРИХОДИТЕ-** гр.София срещу „**КОНСУЛТИНГ-3**“ ЕООД, с ЕИК 828058896, със седалище и адрес на управление: гр.В.Търново, ул.“Братя Миладинови“ № 15, иск, имащ за предмет установяване на привилегия на публични вземания, чиято поредност на удовлетворяване, въпросният кредитор на несъстоятелността заявява, че попада в приложното поле на чл. 722, ал.1, т.1 на ТЗ, в общ размер на 256 434,60 лева, от които: главници- 134 316,98 лева и законни мораторни лихви – 122 117 лева, с твърдение всички да са включени като непривилегировани в одобрен от съда по несъстоятелността по т.д. № 136/2021 г. на ВТОС списък на приетите вземания, обезпечени чрез наложен заповор по реда на ДОПК върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, както и суми, предоставени на доверително управление с постановление на публичен изпълнител при ТД на НАП В.Търново изх. С18000-022-0035740/ 04.06.2018 г., вписан по реда на Закона за особените залози в ЦРОЗ по партидата на длъжника под № 2022011402838, като *неоснователен*.

Решението може да се обжалва пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Велико Търново: _____